

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci **žalobce: ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem Pomořany 146, 683 01 Rousínov, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2011, č.j. KrÚ 15763/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chrudim ze dne 27.10.2010, č. CR049093/2010/2010 (jednalo se o platební výměr,

dále v textu „platební výměr“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), jímž byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozované jiné technické herní zařízení dle zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, v platném znění a dle Obecně závazné vyhlášky města Chrudim č. 1/2010, a to ve výši 42.066 Kč. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

Žalobce předně namítl, že považuje novelu zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu (dále zákon č. 183/2009 Sb.) za přijatou protiústavním způsobem, když do navrhované novelizace zákona o podpoře sportu byla včleněna protiústavním způsobem novela zákona o místních poplatcích jako tzv. přílepek až při jednání senátu Parlamentu ČR dne 23.4.2010. Jsou tak dány důvody pro to, aby tento zákon byl Ústavním soudem ČR shledán protiústavním přílepkiem a tudíž i zrušen. Dále žalobce uvedl argumentaci týkající se nesprávného posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky. Žalobce vyslovil přesvědčení o nezákonnosti platebního výměru z důvodu nesprávného posouzení otázky, co má být v případě provozování centrálních loterijních systémů s interaktivními videoloterními terminály (dále v textu i jen „CLS“) považováno za technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu a tudíž co je v tomto případě předmětem místního poplatku vyměřeného na základě výše zmíněné Obecně závazné vyhlášky města Chrudim č. 1/2010 (dále jen „OZV“). Dle žalobce pouze CLS jako celek lze považovat za technická herní zařízení ve smyslu zákona o místních poplatcích. Místními poplatky mohou být správcem poplatku zpoplatněny v případě technických herních zařízení CLS toliko celé CLS provozované v rámci územní působnosti správce poplatku, a nikoliv jednotlivé koncové terminály, jakožto pouhé součásti těchto technických herních zařízení CLS, jak nesprávně dovozuje správce poplatku. Koncový interaktivní videoloterní terminál není a nemůže být považován za herní zařízení ve smyslu zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“). Technické a funkční řešení CLS je takové, že se jedná o elektronický systém tvořící jeden funkčně nedělitelný celek stávající se z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a koncových videoloterních interaktivních terminálů. Naproti tomu koncový interaktivní videoloterní terminál není herním zařízením ve smyslu zákona o loteriích, protože postrádá způsobilost k naplnění sázkového stavu, a to zejména z důvodu, že neobsahuje žádný hardware ani software. Technickým zařízením povoleným Ministerstvem financí ČR je v případě žalobce nutno rozumět jen a pouze celý videoloterní terminálový systém MAGIC LOTTO. Předmětem povolení vydávaném Ministerstvem financí ČR dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích nejsou koncové terminály a tyto koncové terminály nemohou být předmětem místního poplatku na základě OZV, resp. zákona o místních poplatcích. Dále žalobce namítl, že přijetí OZV bylo v rozporu s judikaturou. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20.8.2009, č.j. 2 As 13/2009-78 vyplývá, že na OZV obcí je třeba klást požadavky obdobné požadavkům na zákon, zejména musí být srozumitelné jejich adresátu. Dle konstantní soudní judikatury (žalobce uvedl nález Ústavního soudu ze dne 11.12.2007, sp. zn. Pl. ÚS 45/06) je možné u obecného právního předpisu tolerovat určitou legislativní neobratnost, nikoliv však nesrozumitelnost či výkladovou nejasnost. Sousloví „jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí“ je natolik neurčité a nesrozumitelné, že bylo lze očekávat jeho zpřesnění právě podzákonným právním předpisem. Žalobce namítl, že mu není jasné, z jakých důvodů byl stanoven místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí. Forma zpoplatnění loterií a jiných podobných her povolených podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích dokazuje skutečnost, že je správním poplatkem

zpoplatněn celý herní systém, tj. technické herní zařízení a za celý uplynulý kalendářní rok. Avšak jiné to je v případě výherních hracích přístrojů, kdy je předmětem správního poplatku jeden každý přístroj splňující definici ust. § 17 odst. 1, případně odst. 2 zákona o loteriích. Pokud je technické herní zařízení povoleno ministerstvem financí, absentuje v případě místního poplatku princip ekvivalence (žalobce odkázal na judikaturu NSS). Dále uvedl k tomu, že „je tomu tak proto, že v případě např. místního poplatku ze psů či za užívání veřejného prostranství, případně z ubytovací kapacity má obec s existencí psů na svém území spojené náklady – musí např. instalovat odpadkové koše spolu se sáčky na psí exkrementy nebo je na své náklady odklízet.“ A právě v žalobcem citovaném rozsudku NSS (ze dne 23.1.2008, č.j. 2 As 107/2007-168) je uvedeno, že „obec ve většině případů dokáže rozlišovat mezi držiteli psa bydlícími v rodinném domě a bydlícími s více bytovými jednotkami. V případě rekreatantů či záboru veřejného prostranství jsou obecní náklady spojené s větší frekvencí vysypávání odpadkových košů, resp. s údržbou veřejného prostranství jako takového.“ Pokud se týče výherních hracích přístrojů, resp. jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí ČR v návaznosti na vliv na obecní náklady, není žalobci známo, že by s provozem v herních střediscích obcím, městům či jednotlivým městským částem vznikaly vyšší náklady spojené právě s provozem loterií a jiných podobných her. Dále žalobce uvedl další argument týkající se zatížení žalobce místními poplatky neústavně konformním způsobem, kdy citoval judikát NSS ze dne 29.6.2006, č.j. 2 Afs 143/2004-105, který se týkal zákona č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů, kdy bylo do zákona o daních z příjmů vloženo i ust. § 38r, které obsahuje v odst. 2 zvláštní úpravu lhůt pro vyměření daně. Žalobce s poukazem na zmíněný rozsudek namítl, že je „...díky novele zákona o podpoře sportu, nutno jako adresáty místních poplatků za jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí považovat jen a pouze takové subjekty, jichž se prvotně týká zákon o podpoře sportu a jeho novela.“ Dále žalobce uvedl, že by s ohledem na zásadu „in dubio mitius“ měl být aplikován výklad ve prospěch soukromého subjektu či výklad, který vůbec či nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu. Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 16.10.2008, č.j. 7 Afs 54/2006-155, podle kterého v případě, kdy právo umožňuje dvojí výklad, nelze pominout, že na poli veřejného práva mohou státní orgány činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje a že z této maximy pak plyne, že při ukládání a vymáhání daní jsou orgány veřejné moci povinny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod, čili postupovat v duchu zásady „in dubio mitius“. K tomu citoval žalobce další judikaturu, a to i Ústavního soudu. Dále se žalobce vyjádřil k metodickému sdělení Ministerstva financí, které bylo počátkem srpna 2010 publikováno na jeho webových stránkách a jehož předmětem byl výklad novelizace zákona o místních poplatcích. Žalobce polemizoval s názorem Ministerstva financí uvedeném v tomto sdělení, který vychází z toho, že pod pojmem technické herní zařízení povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu je nutné rozumět nejen centrální jednotku, ale i místní kontrolní jednotku a dokonce i samotné koncové terminály. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že uvedené námitky byly v podstatě obsaženy již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přičemž k těmto námitkám se žalovaný vyjádřil již v žalovaném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného

rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení týkajícím se utajovaných informací – srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě

proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce dne 7.10.2010 splnil ohlašovací povinnost dle výše zmíněné OZV k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené ministerstvem financí. Správní orgán I. stupně vystavil platební výměr na částku 42.066 Kč, přičemž tento místní poplatek byl vyměřen za jiné technické herní zařízení v Chrudimi za období od 7.10.2010 do 31.12.2010. Žalobce podal proti platebnímu výměru odvolání, v němž v podstatě shodným způsobem jako v žalobě brojil proti tomuto platebnímu výměru. Odvolací námitky se tak shodují s žalobními námitkami. K tomu soud uvádí následující:

Pro zhodnocení zákonnosti žalovaného rozhodnutí je podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal žalovaný správní orgán. Soud ve správním soudnictví by se totiž v takovém případě nemohl vyjadřovat k námitce, kterou uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně takovým způsobem, že by nahrazoval činnost odvolacího správního orgánu. Krajský soud není další třetí instancí ve správním řízení. V případně drobných odchylek, tj. jestliže krajský soud se zcela neztotožní s tím, jak se odvolací orgán vypořádal s odvolacími námitkami, může pouze korigovat právní názor, o který se opírá žalované rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28.7.2009, čj. 8Afs 51/2007-87). Zároveň je nutné připomenout, že pokud žalobce uplatní stejným způsobem námitku v odvolání, tak i v žalobě, v takovém případě nemůže soud ve správním soudnictví zcela změnit právní názor odvolacího správního orgánu, tedy uvést k uvedené odvolací námitce jiný právní názor, než žalovaný v napadeném rozhodnutí, protože by se jednalo o změnu právního názoru odvolacího orgánu. Podstatná změna právního názoru odvolacího orgánu soudem ve správním soudnictví by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 18.10.1999, sp.zn. IV. ÚS 279/99). Proto krajský soud se musel v dané věci zaměřit v případě výše zmíněných totožných odvolacích námitek s námitkami uvedenými v žalobních bodech pouze na to, zda se s nimi žalovaný vypořádal tak, že jeho rozhodnutí je přezkoumatelné, tj. je srozumitelné a obsahuje dostatek důvodů rozhodnutí, čili netrpí vadou uvedenou v ustanovení § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s. V případě takové vady by totiž musel soud, jak již výše bylo uvedeno, zrušit bez žalobní námitky, tedy ex officio, žalované rozhodnutí.

V dané věci se žalovaný vypořádal přezkoumatelným a srozumitelným způsobem se všemi odvolacími námitkami žalobce v žalovaném rozhodnutí, přičemž proti této argumentaci žalobce nevznese námitku v žalobě. Krajský soud není další, třetí instancí ve správním řízení,

aby se opětovně musel zabývat těmito námitkami, když byly předmětem žalovaného rozhodnutí. Krajský soud by v podstatě mohl pouze konstatovat, že žalovaný se dostatečně vypořádal s těmito odvolacími námitkami, přičemž žalobce pouze zopakoval odvolací námitky v žalobě, tedy proti žalovanému rozhodnutí žádné další konkrétní věcné námitky nevznsl. Přes tuto skutečnost soud konstatoval, že i z hlediska věcné argumentace bylo rozhodnutí žalovaného zákonné, přičemž soud neměl důvod ani korigovat závěry žalovaného obsažené v žalovaném rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým námitkám žalobce. Přes tuto skutečnost měl soud zato, že se v dané věci mohl k argumentaci žalobce věcně vyjádřit, což učinil následujícím způsobem:

Nedůvodná je námitka žalobce týkající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích. Tato otázka byla již vyřešena Ústavním soudem nálezem ze dne 9.1.2013, sp. zn. Pl.ÚS 6/2012, přičemž Ústavní soud dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích (zákon č. 183/2010 Sb.), kterou byl poplatek za „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Krajský soud je vázán uvedeným nálezem Ústavního soudu a nemůže se od něj odchýlit (srov. rozsudek NSS ze dne 14.9.2005, č.j. 2 Afs 180/2004-44).

Stěžejní námitkou žalobce je jeho tvrzení o tom, že místními poplatky mohou být zpoplatněny jen celé centrální loterní systémy a nikoliv jednotlivé koncové terminály, když interaktivní videoloterní terminál nelze zařadit pod pojem „jiné technické herní zařízení“.

Soud nemá pochyb o tom, že povolení udělené ministerstvem financí žalobci je povolením podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, tj. povolením loterie a jiné podobné hry, když v povolení je uveden způsob provozování této hry, tj. CLS s centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými terminály. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím čeho je povolená loterie provozována. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry, a toto je také jednotlivým povolením specifikováno. Jde o loterie a jiné podobné hry neupravené v části I. až IV. zákona o loteriích a povolované ministerstvem financí na základě zmocnění ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž do této kategorie her patří nesporně i hry provozované prostřednictvím CLS včetně interaktivních videoloterních terminálů, které by bez povolení herního zařízení, jež realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra obsažena, nebylo možné provozovat. Z pohledu funkčnosti a nedělitelnosti je nutné považovat za „jiné technické herní zařízení“, které je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces, podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a tedy za předmět místního poplatku, centrální jednotku a jeden kus interaktivního videoloterního terminálu. Ministerstvo financí tak je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím CLS. Jestliže ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, neuvedenou v části I. až IV. zákona o loteriích, je jeho povinností, vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona, přiměřeně použít ust. části I. až IV. zákona o loteriích, tzn. že musí přiměřeně aplikovat ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry, uvedené v části I. až IV. zákona o loteriích, tj. mimo jiné i schválení umístění „jiného technického herního zařízení“. Výše uvedené závěry soudu odpovídají i právnímu názoru

Ústavního soudu, vyslovenému v jeho nálezu sp. zn. Pl.ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011 (publikováno ve Sbírce soudních rozhodnutí pod č. 202/2011 Sb.), ze kterého vyplývá, že videoloterní terminály, jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, jsou podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť se jedná nepochybně o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící k těmto účelům. O tom, že lze regulovat OZV vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona, umístění interaktivního videoloterního systému, případně dalších přístrojů, podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona, nemá soud žádných pochyb. Ostatně tento závěr potvrdil i Ústavní soud ve výše citovaném nálezu (Pl.ÚS 29/10 ze dne 14.6.2011). Soud tedy dospěl k závěru, že v projednávané věci existovaly zákonné předpoklady pro stanovení a placení výše zmíněné poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení, tj. za koncové interaktivní videoloterní terminály, když v případě žalobcem provozovaných herních zařízení vznikla žalobci zákonná povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, přičemž se v případě žalobce jednalo o povolenou loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“, a zároveň se jednalo o „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Současně žalobce splnil ohlašovací povinnost ke správci poplatku, k jehož placení mu povinnost vznikla, přičemž žalobcem výše zmíněné důvody, směřující proti stanovení této povinnosti, neobstály (viz argumentace soudu výše).

Stanovení poplatků patří do samostatné působnosti obce, přičemž tyto poplatky může obec zavést OZV, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůtu pro splnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatku (§ 14 odst. 1 a § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích). Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podléhá každý hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ a platí jej jeho provozovatel. Není sporu o tom, že v daném případě uvedený poplatek byl stanoven OZV v rámci výše zmíněného zákonného zmocnění, přičemž předmětem tohoto poplatku byl provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí. Z výše citovaného ust. § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích vyplývá, že obce mají právo vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo „jiné technické herní zařízení“ povolené ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, když tímto „jiným právním předpisem“ lze ve smyslu odkazu uvedeného v indexu 15), tj. v poznámce pod čarou, rozumět zákon o loteriích. Podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích může ministerstvo financí povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou uvedeny v části I. až IV. tohoto zákona s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny a použije se přitom přiměřeně ust. částí I. až IV. zákona.

Je sice pravdou, že zákon o loteriích neuvádí výslovnou definici pojmu „jiné technické herní zařízení“, avšak z ust. § 1 odst. 1 zákona o loteriích (hru lze provádět pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení), či z ust. § 2 písm. e) zákona o loteriích (sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení) lze vyvodit závěr o tom, že „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí

terminálů“ jsou technickým herním zařízením, a to jak ve formě „centrální jednotka“, „místní kontrolní jednotka“, tak ve formě „koncové zařízení, interaktivní videoloterní terminál“. Pod pojem „povolené ministerstvem financí“ je možné zařadit nejen povolení pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale i následně vydávaná povolení pro další koncová zařízení, neboť pro každé z nich vydává ministerstvo financí konkrétní povolení (v příslušném rozhodnutí je toto koncové zařízení individuálně určeno). Jestliže ministerstvo financí žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry podle ust. § 50 odst. 3 zákona o loteriích, přičemž se jednalo o CLS, tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály, tak bylo oprávněno tím spíše povolit jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, přičemž jejich provozování a umístění ministerstvo financí i schválilo.

Takovýto výklad je v souladu se smyslem a účelem zákonné úpravy, když naopak akceptace žalobcova výkladu by založila značnou nerovnost mezi jednotlivými provozovateli jiných technických herních zařízení, konkrétně CLS. Pokud by se totiž jedním poplatkem zpoplatňoval celý tento systém (CLS), jak interpretuje pojem „jiné technické herní zařízení“ ve vztahu k CLS žalobce, byly by stejně vysokým místním poplatkem zatíženi provozovatelé CLS s různými počty koncových terminálů. Tedy stejný poplatek by odváděl jak provozovatel s jedním, tak provozovatel s pěti, deseti, atd. koncovými terminály napojenými na tutéž centrální jednotku (patřícími do téhož CLS). Takovou nerovnost by si snad určitě nepřál ani sám žalobce.

Pokud žalobce brojí proti OZV, resp. proti její „nesrozumitelnosti či výkladové nejasnosti“, tak soud se s tímto názorem neztotožňuje. Jak již soud výše uvedl, měla obec právo stanovit uvedený poplatek v rámci samostatné působnosti obce, což také učinila v předmětné OZV. Soudy ve správním soudnictví zásadně nejsou oprávněny do OZV obcí ve smyslu jejich rušení pro rozpor se zákonem, neboť takový postup by byl nepřípustným zásahem do jejich ústavně zaručeného práva na územní samosprávu obcí. Zastupitelstvo mělo oporu ke stanovení uvedeného poplatku dle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění. Rovněž další argumentace, ve které žalobce citoval řadu judikátů NSS i Ústavního soudu, je zavádějící a na danou věc se vůbec nevztahuje, když naopak se na tuto věc vztahují výše zmíněné nálezy Ústavního soudu týkající se dané problematiky. Za absurdní již považuje soud srovnání uvedeného poplatku s poplatkem ze psů či za užívání veřejného prostranství. Na tomto místě je nutné přihlédnout naopak k jinému závěru Ústavního soudu, který se týká nikoliv problematiky poplatků ze psů, ale daného poplatku stanoveného OZV. Dle nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10 „...je notrietou, že loterie a jiné podobné hry se vyskytují převážně na okraji společensky akceptovaných aktivit, samozřejmě v míře různé podle typu a parametru té které hry. Svými skutečnými dopady mohou negativně ovlivnit individuální osoby jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí. Ostatně ne nadarmo jsou v obecném jazyce označovány jako hazardní. Fenomén tzv. patologického hráčství se v dnešních společenských poměrech vyskytuje stále častěji. Herny lákající k okamžitým a zdánlivě snadným výhrám, staly se typickým kódom nejen předměstí českých měst, ale už i jejich center a center menších obcí, a se všemi navazujícími společensky škodlivými aktivitami představující ohrožení veřejného pořádku a pokojného soužití v obci. Záměr obcí tyto činnosti na svém území regulovat se tak z tohoto pohledu jeví jako cíl legitimní.“ Z tohoto pohledu je pak nutné i věc hodnotit z hlediska zájmu společnosti na zpoplatnění dané aktivity. V dané věci byla věc jasná i z hlediska právního

výkladu uvedeného pojmu „jiné technické herní zařízení“, když touto problematikou se zabýval i Ústavní soud, nebyl důvod postupovat ve smyslu judikátů uvedených žalobcem v žalobě, které se týkaly zásady „in dubio mitius“. Pokud žalobce brojil proti metodickému sdělení ministerstva financí, tak toto sdělení nebylo podkladem k vydání žalovaného rozhodnutí, když toto rozhodnutí má oporu v platných právních předpisech a i ve výkladech Ústavního soudu (argumentace soudu viz výše).

Krajský soud proto konstatoval, že žaloba nebyla důvodná a musel ji jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 podle něhož žalobce nebyl úspěšný v řízení a neměl právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. června 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
T. N.